Kirkenyt

Kørestolsmodtagere får vinger

Lisa Ann Jackson

Man skal se dem, når de kommer, for at forstå, hvor velsignede de føler sig, når de tager af sted. En mand bærer en smilende søn, der bogstaveligt talt er lige så stor som ham selv. En lille pige med rottehaler slæber sig af sted på alle fire; hun kan ikke strække benene ud. En mand i en farvestrålende skjorte og storblomstrede shorts går på sine hårdhudede knæ. En mand farer af sted på et rullebræt med træklodser i hånden, som han skubber sig frem med.

De er alle sammen kommet for at få en kørestol. Repræsentanter fra Kirken og en kørestolfond står parate for at udlevere stole til flere hundrede mennesker, som ikke selv har råd til at anskaffe en. Nationens førstedame er ofte til stede for at hjælpe til, og i nogle tilfælde er landets præsident der også.

Dette har fundet sted i 27 lande siden oktober 2001, hvor Kirken har hjulpet med at skaffe kørestole til 17 000 mennesker.

»Er der noget større humanitært arbejde end at hjælpe de handicappede?« spørger Garry Flake, leder af Kirkens humanitære nødhjælp.

Der blev fordelt kørestole i december 2002. Bror Flake rejste i Mexico, Costa Rica, Argentina, Uruguay og Chile. Under rejsen var han sammen med blandt andre medlemmer af områdepræsidentskaberne og deres hustruer samt biskop Richard C. Edgley, førsterådgiver i Det Præsiderende Biskopråd, og søster Bonnie D. Parkin, Hjælpeforeningens hovedpræsidentinde. Under et ophold i Mexico City i december overdrog repræsentanter fra Kirken, Wheelchair Foundation (Kørestolfonden) og Mexicos førstedames organisation *Vamos México* 1400 kørestole til handicappede, hvilket var rekorden. Mexicos præsident, Vincente Fox, og hans hustru, Martha Fox, overværede ceremonien og takkede Kirken for dens indsats.

»Det har været et stort privilegium at arbejde sammen med Kørestolfonden og se, hvordan modtagernes tilværelse bliver påvirket,« siger biskop Richard C. Edgley.

Grundlæggeren og antropologen Kenneth Behring tilskriver ideen til Kørestolfonden en kontakt, han havde med Kirken i 1999.

»Jeg kan takke Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige for denne velsignelse,« sagde hr. Behring til dimittender ved Brigham Young University, hvor han blev tildelt en æresdoktorgrad ved årsafslutningen i august 2002. »For omkring tre år siden spurgte [Kirken] mig, om jeg havde plads i mit fly til at aflevere 15 ton kødkonserves til flygtninge i Kosovo. Og så sagde Kirken: ›Og De skulle vel



FOTO: UDLÅNT AF HUMANITÆRTJENESTEN

»Jeg kan flyve!« råber Rashidi Said, da han får en kørestol. Kirken har hjulpet med at uddele 17 000 kørestole siden 2001.

ikke have lidt ekstra plads til at kunne aflevere nogle kørestole i Rumænien?‹

Jeg havde faktisk aldrig tænkt på kørestole før. Efter den tur var det næsten det eneste, jeg havde i tankerne.«

Mr. Behring gik i gang med at stifte Kørestolfonden, og nogle få år efter reagerede Kirkens Humanitærtjeneste på et forlydende om, at fonden søgte samarbejdsorganisationer. Da hr. Behring rejste til Salt Lake City, blev de ansatte på Humanitærtjenesten klar over, at det var ham, som havde hjulpet med at transportere hjælp til Kosovo og Rumænien nogle


FOTO: DON L. SEARLE

Elever fra Kirkens Benemérito Skole hjælper med at uddele 1400 kørestole på én dag i Mexico City, hvilket er rekorden.

år tidligere. Kirken indgik samarbejde med organisationen og påbegyndte leverancerne i oktober 2001.

»Alt forandrer sig med den mobilitet, man får med en kørestol,« siger bror Flake. For modtagerne betyder det, at de kan komme i skole, få et job eller bare komme ud af deres hjem. For nogle betyder det, at de kan se på folks ansigt i stedet for deres fødder. De kan selv komme rundt og skal ikke vente på, at nogen skal flytte dem, og de kan selv komme ud af sengen for første gang i årevis. Kørestole hjælper også dem, der passer de handicappede, og letter deres arbejde, idet de slipper for at bære deres børn, som vokser hele tiden, og for at være omkring dem konstant.

Etenesh Worikich er født med alvorlige skavanker og har hele livet været tvunget til at være hjemme. Da der blev uddelt kørestole i Etiopien, fik også hun sin egen. »Nu kan jeg gøre, lige hvad jeg vil,« siger Etenesh og klapper blidt armlænene på sin nye kørestol. »Jeg kan måske endda komme i skole. Det er ikke for sent at begynde som 22-årig, er det?«

Da Hegazia Kamallah fik sin kørestol, hjalp det hende med at få sin værdighed igen, som hun mistede, da hun på grund af sukkersyge ikke længere kunne bruge sit ene ben. »Jeg har kravlet som et lille barn,« siger hun. Men da hun fik foræret kørestolen, sagde hun: »Jeg vil aldrig mere skulle skamme mig over at være beskidt … Tak, fordi I har hjulpet mig med at kunne komme omkring igen.«

I Nicaragua bar en mor sin mentalt og fysisk handicappede datter hen til uddelingen af kørestolene. Da frivillige satte den unge pige i stolen, vendte alle opmærksomheden mod denne mor og hendes barn. Men ude ved siden så den unge piges storesøster på med tårerne strømmende ned ad kinderne.

Og i Tanzania, talte den 50-årige Rashidi Said på alle modtagernes vegne ved begivenheden, da han råbte fra sin nye kørestol: »Jeg kan flyve! Jeg kan flyve!«

»Dette giver modtagerne af kørestolene et nyt liv,« siger Mercedes Manafra de Batlle, Uruguays førstedame. ■



FOTO: UDLÅNT AF HUMANITÆRTJENESTEN

Efter at have været tvunget til at være hjemme på grund af sit handicap får Etenesh Worikich en kørestol af Ken Behring (til venstre) fra Kørestolfonden og af ældste Steve E. Snow fra De Halvfjerds og førsterådgiver i områdepræsidentskabet for det sydøstlige Afrika.

Ny rektor for BYU


FOTO: MARK PHILBRICK, UDLÅNT AF BRIGHAM YOUNG UNIVERSITY

Præsident Gordon B. Hinckley, til højre, lykønsker rektor Cecil O. Samuelson jun. efter sin bekendtgørelse om, at ældste Samuelson skal være den nye rektor for Brigham Young University i Provo.

Under et besøg ved Brigham Young Universitys ugentlige fællesmøde i marts bekendtgjorde præsident Gordon B. Hinckley, som er formand for bestyrelsen, at der er udnævnt en ny rektor for Brigham Young University i Provo.

Ældste Cecil O. Samuelson jun. fra De Halvfjerds, som er pensioneret læge og på tidspunktet for sin udnævnelse tjente i De Halvfjerds' Præsidium, blev udnævnt som den 12. rektor for Brigham Young University i Provo og påbegyndte sin stilling den 1. maj.

»[Rektor Samuelson] vil have ansvar for at bevare [Brigham Young Universitys] sundhed og sørge for fortsat vækst og udvikling som et af de bedste universiteter i dette land og i verden,« sagde præsident Hinckley.

Præsident Samuelson er født og opvokset i Salt Lake City og har arbejdet som professor i medicin, dekan for School of Medicine og dekan for sundhedsfakultetet ved University of Utah. Forud for sin kaldelse som generalautoritet på fuld tid var han vicedirektør i Intermountain Health Care. Han har en bachelorgrad i naturvidenskab, magistergrad i undervisningspsykologi og lægeeksamen fra University of Utah.

Han fuldførte sin turnustid og underviste i gigt og arvelige sygdomme ved Duke University Medical Center i Durham i North Carolina. Han har modtaget utallige æresbevisninger ved uddannelsesinstitutioner og er forfatter og medforfatter til 48 artikler, otte bøger eller kapitler i bøger samt 13 videnskabelige resumeer.

Som generalautoritet har han tjent som områdepræsident for Utahs Nordlige Område og Det Nordeuropæiske Område. Han har desuden tjent som missionær, grenspræsident, medlem af stavens højråd, stavspræsident og regionalrepræsentant. Han og hans hustru, Sharon Giauque Samuelson, har fem børn og tre børnebørn.

Rektor Samuelson afløser ældste Merrill J. Bateman fra De Halvfjerds, der fortsætter som generalautoritet på fuld tid. Ældste Bateman begyndte sin embedsperiode som rektor for universitetet i januar 1996. »Vi er dybt taknemmelige for rektor Batemans tjeneste,« sagde præsident Hinckley. »Vi kunne ikke have fået nogen, der var bedre. Han vil forlade dette universitet som en, hvis arbejde har været summa cum laude.«

Ældste Bateman har tjent som missionær, biskop, medlem af stavens højråd, stavspræsident og regionalrepræsentant. Han blev i juni 1992 kaldet til at tjene i De Halvfjerds' Andet Kvorum. I denne kaldelse var han præsident for Det Asiatiske Nordlige Område.

Han blev opretholdt som præsiderende biskop den 2. april 1994, og blev kaldet som medlem af De Halvfjerds' Første Kvorum den 2. november 1995. Mens han var rektor for BYU, tjente han fortsat i De Halvfjerds' Første Kvorum.

Ældste Bateman er gift med Marilyn Scholes Bateman. De har syv børn og 28 børnebørn. ■

»Tag livet ved hornene,« siger præsident Hinckley til hellige i sydstaterne

For halvandet århundrede siden udgjorde det nedre løb af Mississippifloden i det sydlige USA vejen til Zion for hundredvis af omvendte, som rejste ad vandvejen på deres rejse til Nauvoo og senere til Saltsødalen.

Trofaste medlemmer samledes atter den 1.-2. marts i to af flodens største byer for at lytte til præsident Gordon B. Hinckleys råd. Han talte til flere end 10 000 mennesker på sin tur til Memphis i Tennessee og New Orleans i Louisiana.

Præsident Hinckley havde en weekend fri og havde spurgt sin sekretær, hvor han ikke havde været før. »Og han sagde: ›Du har ikke været i Memphis.‹« Forsamlingen samledes i Southaven i Mississippi uden for Memphis, som ligger, hvor staterne Tennessee, Mississippi og Arkansas støder op til hinanden.

Præsident Hinckley fik følge af ældste M. Russell Ballard fra De Tolv Apostles Kvorum, ældste Gene R. Cook fra De Halvfjerds, som er præsident for Det Sydøstlige Område i Nordamerika, og ældste Jon M. Huntsman, som er halvfjerdserområdeautoritet.

Præsident Hinckley havde 1. Petersbrev 2:9 som sit emne og bad de forsamlede om at »leve op til jeres store, vidunderlige mulighed.« Han nævnte et reklameskilt uden for arenaen og sagde: »Jeg vil foreslå jer at ›tage livet ved hornene‹ og ikke lade livet tage jer ved hornene. Tag kontrol over jeres liv. Gør, hvad I kan for at gøre verden bedre – for at være bedre fædre, bedre mødre og bedre børn … bedre samfundsborgere, bedre naboer, bedre venner, bedre ansatte og bedre arbejdsgivere …

Lad ikke livet kontrollere jer, tag kontrol over jeres liv. Tag føringen. Lev op til den guddommelighed, I har i jer.«

Også ældste Ballard, ældste Cook og ældste Huntsman talte. Lee Palmer fra Hot Springs Ward i Little Rock Arkansas Stav, som var taget hjemmefra kl. 11 for at overvære mødet kl. 18, sagde: »Dette vil være et stort minde for os. Præsident Hinckley er en vidunderlig mand.«

Længere nede ad floden i New Orleans i Louisiana fyldte festglade mennesker gaderne til Mardi Grasfester og -parader, mens Kirkens medlemmer nød freden og roen ved et møde med profeten.

Hen ved 5000 mennesker ankom i biler, minibusser og turistbusser den dejlige søndag eftermiddag og myldrede ind i Lakefront Arena på University of New Orleans, som ligger på bredden af Lake Pontchartrain, for at høre præsident Hinckley.

Profeten fortalte dem beretningen om Frelserens møde med apostlen Thomas, som står beskrevet i Joh 20:24-29 og gentog Herrens opfordring: »Vær ikke vantro, men troende« (vers 27). »Søskende, jeg vil gerne efterlade jer disse store ord, som Herren udtalte ved den lejlighed: ›Vær ikke vantro, men troende.‹«



FOTO: GREG HILL, *CHURCH NEWS*

Familien Smith kørte fra Jonesboro i Arkansas for at høre præsident Hinckley tale ved et møde i nærheden af Memphis i Tennessee. »Lev op til den guddommelighed, I har i jer,« rådede præsident Hinckley ved mødet Kirkens medlemmer til.

FOTO: GREG HILL, *CHURCH NEWS*



Præsident Hinckley med sin hustru, Marjorie, ved sin side vinker farvel til forsamlingen efter mødet i Lakefront Arena på University of New Orleans. På hans højre side ses ældste Gene R. Cook fra De Halvfjerds og dennes hustru, Janelle.

Præsident Hinckley talte om, hvad de hellige bør tro på, først og fremmest Gud Faderen og hans Søn Jesus Kristus. Han bar et inderligt vidnesbyrd om profeten Joseph Smith, evangeliets genoprettelse i de sidste dage og Mormons Bog. Han sluttede således: »Vær ikke vantro, men tro på jer selv og på jeres evner som Guds sønner og døtre til at gøre store og gode ting.«

Freddie Lee Brown fra La Place Ward i New Orleans Louisiana Stav var glad for at have adskillige af sine familiemedlemmer med til mødet. Hun er vokset op i et andet trossamfund og sagde: »Jeg har ofte tænkt over, hvorfor Herren elskede mennesker mere i gamle dage, end han elskede os, fordi han gav dem profeter.« Da missionærerne bankede på hendes dør, bad hun dem komme indenfor. »De spurgte mig, om jeg vidste, at der er en profet på jorden i dag … Jeg vidste det bare og troede.«

På sin rejse i Mississippi og Louisiana tog præsident Hinckley og hans rejsefæller en omvej den 2. marts for at besøge Parley P. Pratts grav; han var en af de første apostle i denne uddeling af evangeliet. Ældste Pratt blev på sin mission myrdet den 13. maj 1857 ved Van Buren i Arkansas.

De sidste ord, som ældste Pratt skulle have sagt, er: »Jeg dør med en fast tro på Jesu Kristi evangelium, som er åbenbaret ved profeten Joseph Smith, og jeg ønsker, at I skal viderebringe dette, mit vidnesbyrd ved min død. Jeg ved, at evangeliet er sandt, og at Joseph Smith var den levende Guds profet. Jeg dør som martyr for troen« (*Autobiography of Parley P. Pratt,* 1985, xxvii).

Præsident Hinckley beskrev sit besøg ved graven som en »betydningsfuld begivenhed.«

Dagen efter mødet i Louisiana viste stavspræsidenten i New Orleans Louisiana Stav, Scott N. Conlin, ældste Gene R. Cook nogle af Kirkens historiske steder i byen, hvor de første pionerer ankom med skib fra Storbritannien og Europa for at rejse op ad Mississippifloden. De talte om Kirkens vækst i området og betydningen af mødet med præsident Hinckley. »Hvem ved, hvor mange sjæle der blev berørt,« bemærkede ældste Cook, »ikke blot af det, der blev belært om, men af den, som belærte om det.« ■

Fra *Church News*, 8. marts 2003



FOTO: UDLÅNT AF PRÆSIDENTENS KONTOR

Fra venstre: Søster Barbara Ballard og ældste M. Russell Ballard, søster Marjorie Hinckley og præsident Gordon B. Hinckley, søster Karen Huntsman og ældste Jon M. Huntsman samt søster Janelle Cook og ældste Gene R. Cook. Gruppen besøgte apostlen Parley P. Pratts grav.

Kirkens ledere »opbygger Kirken … i alle nationer«

Herren åbenbarede gennem Joseph Smith, at »De Tolv er et omrejsende præsiderende højråd og skal gøre tjeneste i kirkens navn under kirkens præsidentskabs vejledning … De skal opbygge kirken og ordne alle dens anliggender i alle nationer« (L&P 107:33).

Den dag i dag opbygger De Tolv Apostles Kvorum Kirken og ordner anliggenderne i Herrens rige. Følgende rapporter afspejler nogle få af apostlenes rejser for nylig. De er et særligt vidne »om Kristi navn i hele verden« (L&P 107:23).

Præsident Faust og ældste Eyring i Guatemala

Præsident James E. Faust, andenrådgiver i Det Første Præsidentskab, og ældste Henry B. Eyring fra De Tolv Apostles Kvorum overværede i februar en konference for syv stave i Guatemala City i Guatemala. Flere end 4700 samledes for at høre dem tale.

Præsident Faust var sidste taler ved konferencen og gav udtryk for sin taknemmelighed for og kærlighed til medlemmerne ved konferencen. Han viderebragte endvidere hilsener fra præsident Hinckley.

Præsident Faust bad alle om at rejse sig og synge Guatemalas nationalsang og fortalte, at skønt han havde været i Guatemala adskillige gange, havde han aldrig haft mulighed for at høre denne sang.

Præsident Faust havde et enkelt budskab: »Slap af, og nyd de velsignelser, vi har.« Han opremsede nogle af disse velsignelser og sagde, at han håbede, at alle var glade for deres medlemskab af Kirken, Åndens tilhvisken, velsignelsen og glæden ved at tage nadveren, salmerne, at betale tiende, søskendefællesskabet i præstedømmet og Hjælpeforeningen samt de helliges venskab.

Søster Ruth Faust, som var sammen med sin mand på hans rejse til Guatemala, talte først og fremmest til søstrene ved konferencen. »I er dydige kvinder. I må aldrig undervurdere den gode påvirkning, I kan have på jeres familie,« sagde søster Faust. Hun sagde, at for at opfylde vores mission på jorden må vi gøre gode gerninger, være pligttro, meditere over tingene, studere og bede mange bønner. Søster Faust gav udtryk for sin taknemmelighed for at være kvinde og fortalte forsamlingen, at hendes mand ærer kvinder, præstedømmet, familien og Gud.

Ældste Henry B. Eyring rådede i sin tale forældre og bedsteforældre til at lære børn, børnebørn og deres kære at betale fuld tiende til Herren. Når medlemmer betaler fuld tiende og giver den til biskoppen, sagde ældste Eyring, viser de også Herren tillid. »Undervis dem med ord, men lær dem også ved eksempel,« opfordrede ældste Eyring forældre og bedsteforældre.

Ældste Eyring talte endvidere om, hvor vigtig uddannelse er. Han fortalte nogle personlige eksempler på, hvordan han havde sat Herren i første række og var blevet velsignet i sine verdslige studier. Han forklarede, at uddannelse vil velsigne børn og børnebørn, og at det er ulejligheden værd at få en uddannelse.

Guillermo Díaz, biskop i Central Ward i Guatemala City Centrale Stav, opsummerede mange af de tilstedeværendes følelser ved konferencen. »Det er en uforglemmelig oplevelse at være blevet belært af Herrens tjenere, som lærer os det, som han forventer af os i vore kaldelser. Det eneste der nu er at gøre, er at gøre det!«

Præsident Packer i El Salvador

Medlemmer kom i den ene bus efter den anden for at høre præsident Boyd K. Packer, fungerende præsident i De Tolv Apostles Kvorum, tale i El Salvador. Der blev afholdt regionalkonference den 26. januar i San Salvador, hvor næsten 5000 medlemmer overværede hovedmødet, og næsten 600 ledere overværede et særligt præstedømmemøde.

»At nyde præsident Packers tilstedeværelse og store ånd er en mulighed, som man ikke får hver dag, og vi bør være Gud taknemmelige,« sagde ældste Julio E. Alvarado, som er halvfjerdser-områdeautoritet og førsterådgiver i præsidentskabet for Det Centralamerikanske Område.

Præsident Packer bemærkede, at

FOTO: UDLÅNT AF DEN CENTRALAMERIKANSKE *LIAHONA*-REDAKTIONSKOMITE



Præsident Boyd K. Packer hilser på en familie efter sin tale ved en regionalkonference i El Salvador. Flere end 5000 mennesker samledes for at høre apostlen tale.

han besøgte El Salvador første gang for 25 år siden, og at han besøgte landet igen i 1996. Under sit besøg i 2003 sagde han: »Nu kan jeg se Kirkens vækst og modenhed i denne del af verden.« Præsident Packer bad diakoner, lærere, præster, ældster og højpræster om at rejse sig og belærte derefter om, at da evangeliet blev genoprettet, åbenbarede Herren, at »enhver måtte kunne tale i Gud Herrens navn« gennem præstedømmet – en lære som adskiller sig fra andre kirkers. Når vi ser disse mænd, som har præstedømmet, forstår vi den kraft Gud har givet til os, sagde præsident Packer.

Præsident Packer sluttede af med at give en apostolsk velsignelse, hvor han velsignede medlemmerne som fædre, mødre, bedsteforældre, børn og familier. Han velsignede dem med at kunne tage sig af deres familie timeligt – med mad, husly og tøj – og med Helligånden til at lede dem åndeligt, som vil lære dem, hvad de bør gøre, så de kan stå fast i evangeliet.

»Efter at have hørt [præsident Packers] budskab, kom jeg til at forstå, hvor stort et ansvar det er at have det præstedømme, jeg har, i mit hjem og min familie,« sagde Carlos José Méndez fra Atiquizaya Stav, som blev døbt i juni 2002. »Vi bør behandle vores ægtefælle som noget helt særligt, og jeg var glad for at blive mindet om, at det er et privilegium at være gift og have børn.«

»Jeg følte trøst i min sjæl,« sagde Yesinia Carmina Gómez Toledo fra Ahuachapán Stav. »Jeg ved, at de velsignelser, som en apostel giver os, vil blive opfyldt i overensstemmelse med vores lydighed, og hvis jeg forbliver trofast, vil jeg vende tilbage til min himmelske Fader engang.«

Ældste Perry i Tonga

Ældste L. Tom Perry fra De Tolv Apostles Kvorum præsiderede i februar ved den største religiøse konference nogensinde på Tonga. Det var første gang uden for USA, at menigheder fra forskellige steder samledes til konference via satellit. Ældste Perry præsiderede i Nuku'alofas centrale stavscenter over møderne, som blev sendt via satellit til yderligere 15 bygninger i hele Tonga. Flere end 21 000 sidste dages hellige og gæster så konferencen samtidig.

»Vi bruger satellitteknologien til at afholde disse møder, fordi vi ønsker, at flest muligt skal høre Kirkens lederes trøstende ord,« sagde ældste Ronald T. Halverson fra De Halvfjerds, som er præsident for Stillehavsøernes Område. Ældste Halvorson og ældste John H. Groberg fra De Halvfjerds var ligeledes til stede ved konferencen.

Desuden deltog godt 30 regeringsledere og kommunale ledere fra Tonga i mødet, bl.a. hendes majestæt dronning Halaevalu Mata'aho og hendes barnebarn, prinsesse Lupepau'u Tuita.

Inden konferencen fik ældste Perry, ældste Groberg og ældste Halverson og deres hustruer en varm velkomst under et besøg hos hans majestæt kong Taufa'ahau Tupou IV, Tongas konge, hans kongelige højhed prins ,Ulukalala Lavaka Ata, Tongas premierminister, samt hendes kongelige højhed prinsesse Salote Mafile'o Pilolevu Tuita.

Under konferencen opfordrede ældste Perry de tonganske hellige til at være ærlige, lovlydige, flittige borgere og blive ved med at opbygge stærke, forenede familier, der er



Ældste L. Tom Perry taler ved en historisk satellitudsendelse i Tonga. Flere end 21 000 medlemmer deltog i en konference, der blev sendt til kirkebygninger i hele Tonga.

grundlagt på lærdom, undervisning og efterlevelse af Jesu Kristi evangelium. Han belærte om, at forældre bør være forenede og altid behandle hinanden kærligt, venligt og med respekt. Børnene bør belæres om værdien af deres familiearv, at arbejde flittigt og elske og tjene Herren.

»Hvor er det en vidunderlig mulighed, vi har for at lytte til en af Jesu Kristi apostle, der tjener i samme embede som fordums apostle, hvilket er beskrevet på Bibelens tid,« sagde Pita R. Vamanrav, præsident for Nuku'alofa Stav i Tonga.



FOTO: UDLÅNT AF DET VESTAFRIKANSKE OMRÅDES INFORMATIONSAFDELING

Drengespejdere hilser på ældste Russell M. Nelson i Takoradi i Ghana. Ældste Nelson indviede et nyt stavscenter på stedet under sit besøg i Det Afrikanske Vestlige Område.

Ældste Nelson i Afrika

Ældste Russell M. Nelson og hans hustru, Dantzel, tilbragte i februar adskillige travle dage på rejse gennem Det Vestafrikanske Område og blev mødt af sidste dages hellige, som var ivrige efter at være i nærheden af en af Herrens apostle. Medlemmer i Nigeria og Ghana blev rørt over ældste Nelsons kærlighed til det afrikanske folk, især børnene. »[Ghanas og Nigerias] fremtid er umådeligt stor,« sagde ældste Nelson gentagne gange på sin ti dage lange rejse. »Tag jer af børnene og nær dem. De er såsæden. De er fremtiden. Sæden er vigtigere end frugten. Pas på sæden.

Under sit besøg overværede ældste Nelson stavskonferencer både i Nigeria og Ghana. Ældste Nelson indledte sit besøg i Lagos i Nigeria. Sammen med præsidenten for Det Vestafrikanske Område, præsident Sheldon F. Child, præsiderede ældste Nelson over stavskonferencen i Lagos Stav, hvor der var ca. 2000 medlemmer til stede ved to møder.

I Takoradi i Ghana indviede ældste Nelson et nyt stavscenter. Næsten 1000 medlemmer af Kirken fyldte kirkebygningen. Ældste Nelson blev modtaget af præsident Kenneth K. Andam, præsident for Takoradi Stav, og en uniformeret spejdertrop.

Ved mødet belærte ældste Nelson de forsamlede om at søge tilbage i slægten for at udføre tempelordinancer og personligt forberede sig til at komme i templet og at elske og ære deres børn. Han gav dem også en apostolsk velsignelse. Han velsignede medlemmerne til at »være Herren Jesu Kristi fromme disciple og være gode missionærer i denne velsignede vingård.«

Ældste Nelson besøgte begge tempelbyggepladser i Det Vestafrikanske Område. Det første spadestik blev taget i februar 2002 til templet i Aba i Nigeria. Efter ældste Nelsons rundvisning på stedet mødte han præsidenten for Aba Stav, Loveday Nwankpa og næsten 1000 medlemmer i stavscentret til en fireside tirsdag morgen. »Nigeria er modent til evangeliet,« sagde ældste Nelson til de hellige.

Ældste og søster Nelson blev sammen med områdepræsidentskabet og deres hustruer vist rundt på tempelgrunden i Accra i Ghana og informeret om byggeriet. Ældste Nelson, som var i Accra, da det første spadestik blev taget i november 2001, var glad for at se fremgangen med templet og de omkringliggende bygninger. Bror Russell Tanner, leder af tempelbyggeriet i Det Vestafrikanske Område, fortalte, at tempelbyggeriet fulgte tidsplanerne.

Ældste Nelson mødte også mange grupper missionærer, bl.a. på Ghana Missionærskole, som blev indviet i maj 2002. Han opfordrede missionærerne til at hjælpe dem, de døber, med at fokusere på templet. De skal vide, hvordan de kan opnå ophøjelsens velsignelser ved dåb og ved at blive beseglet som familier, sagde han. ■

Nyheder

Søster Dew udsending til kvindekommission

Sheri L. Dew, tidligere rådgiver i Hjælpeforeningens hovedpræsidentskab, var udsendt som repræsentant fra Det Hvide Hus og den private sektor til den internationale organisation *Kommissionen for kvinders status*.

»Min erfaring fra at have tjent i Hjælpeforeningens hovedpræsidentskab for nylig har givet mig stor kærlighed til verdens kvinder såvel som forståelse for nogle af de udfordringer, de står overfor,« siger søster Dew. »Det er mit håb, at denne erfaring vil være gavnlig for kommissionen.«

Søster Dew var inviteret af Det Hvide Hus til at deltage i kommissionens 47. møde, som blev afholdt i New York City i marts. Kommissionen, der er oprettet i 1946, arbejder for kvinders politiske, økonomiske, sociale og uddannelsesmæssige rettigheder.

Højrådsmedlem orienterer offentligheden om den forulykkede rumfærge *Columbia*

I de sidste 25 år har Ron Dittemore, højrådsmedlem i Friendswood Stav i Texas, arbejdet sig op gennem rækkerne i NASA. I dag arbejder han som leder af hele rumfartsprogrammet. Da rumfærgen *Columbia* eksploderede over Texas 1. februar i år, blev bror Dittemore kendt som NASA's talsmand i forbindelse med ulykken, da han orienterede offentligheden om ulykken.

Hans ven og tidligere leder af rumfartsprogrammet, Tommy Holloway, sagde til avisen *USA Today*: »I får, hvad I ser: En ærlig og karakterfast mand og selvfølgelig en pligttro, engageret person.« Hr. Holloway tilføjede: »Han har stor omsorg og medfølelse for andre, og det er tydeligt, at han føler stor smerte og føler med familierne.«

Bror Dittemore og hans hustru, Shirley Ann Seibolts Dittemore, blev medlem af Kirken, kort før de blev gift. De har to børn, som begge går på Brigham Young University i Provo.

Missionær omkommer i Argentina

En fuldtidsmissionær i Argentina omkom den 9. marts 2003, da han forsøgte at redde en 13-årig dreng. Ældste Nathan Scott Godfrey, der tjente i byen Gualeguaychu i Rosario Mission i Argentina, omkom, da han sprang ned i en dyb grøft for at redde drengen. Et elkabel kom i kontakt med vandet og dræbte dem begge.

Ældste Godfrey fra Columbia Heights Ward i Kaysville i Utahs Sydlige Stav havde været i Argentina siden januar måned. »Han var der, hvor han skulle være, og gjorde, hvad han skulle. Det er os en trøst,« sagde missionærens far, Scott Godfrey.


FOTO: GREG HILL, *CHURCH NEWS*

Efter invitation fra Det Hvide Hus tjente Sheri L. Dew som repræsentant ved en international konference om kvinder.

Miljødirektør trækker på missionærerfaringer

Jeffrey R. Holmstead sidder i ledelsen af USA's Miljøbeskyttelsesagentur (EPA). Han ser tilbage på sin tid i Córdoba Missionen i Argentina først i 1980'erne som en fordel og ikke en omvej på sin vej til succes.

»Jeg mener som mange andre, at [en mission] var det bedste, jeg kunne gøre på det tidspunkt i mit liv,« siger bror Holmstead. »Det gav mig et åndeligt fundament, som har været gavnligt for mig i min tilværelse derefter.«

Bror Holmstead har taget eksamen fra Brigham Young University og Yale Law School og har specialiseret sig i miljølovgivning og har arbejdet både i Det Hvide Hus og i den private sektor. I 2001 blev han af præsident George W. Busk udnævnt til underdirektør for luft- og strålingsafdelingen i EPA. Udnævnelsen bringer ham op på højeste niveau i det nationale agentur.

»Selv om man ser bort fra de vigtigste grunde [til at tage på mission], så er det blot af professionelle årsager værd at rejse ud og have ansvar for at klare sig selv, arbejde

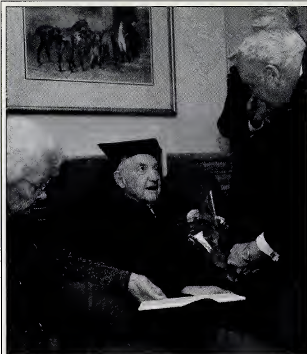


FOTO: JEFFREY D. ALLRED, CHURCH NEWS

Ældste Merrill J. Bateman lykønsker C. Laird Snelgrove, den ældste dimittend i Brigham Young Universitys historie. Bror Snelgrove på 91 modtog sit eksamensbevis ved en særlig ceremoni i februar.

sammen med andre, motivere sig selv og have ansvar for en kammerat,« siger bror Holmstead. »Der findes ingen bedre måde at tilbringe de to år på, både åndeligt og professionelt set.«

Fra *Church News*, 15. marts 2003.

91-årig dimittend

C. Laird Snelgrove forlod University of Utah for at hjælpe sin far med at oparbejde en forretning i 1930'erne. Det skulle tage næsten 50 år, inden bror Snelgrove gik tilbage til skolebænken, og yderligere 24 år inden han blev færdig.

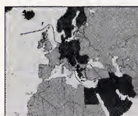
Den 13. februar 2003 blev bror Snelgrove på 91 år den ældste dimittend i Brigham Young Universitys historie. Han fik sit eksamensbevis ved en særlig ceremoni i sit hjem. Fire dage efter gik bror Snelgrove bort på grund af kræft.

»Man må beundre denne mands utrolige beslutsomhed til at opnå det, han har,« sagde ældste Merrill J. Bateman, der på dette tidspunkt var rektor for universitetet.

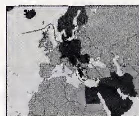
Efter at have forladt Utah State University i 1930 for at hjælpe med familieforetagendet gik bror Snelgrove tilbage til skolebænken i 1979 og begyndte den langsomme fremgang mod sin bachelorgrad. I december 2002, næsten 24 år senere, blev han færdig med de sidste to fag.

Under en kort ceremoni, hvor ældste M. Russell Ballard fra De Tolvs Kvorum og rektor Bateman deltog, fik bror Snelgrove overrakt sit eksamensbevis som bachelor i spansk. Bror Snelgroves hustru, børn og børnebørn var med ved ceremonien. ■

Fra *Church News*, 22. februar 2003.



Lokalnyt



Stavskonference i Århus Stav

(Søndag den 9. marts 2003 i Herning Kongrescenter)

Formiddagens møde blev ledet af præsident Peter Meline

Efter sangen *Den signede dag* talte søster Elsebeth Willemann fra Horsens om familien og hjemmet, som er det, der har den største indflydelse på børnene. Hun sagde bl.a.: »De børn, der ved, at deres forældre elsker hinanden, de har en god ballast i livet. Familien, som beder, bliver sammen.«

Biskop Torben Petersen fra Esbjerg talte om, hvordan tiende og offerydelser er til velsignelse for familien:

»Det vil øge familiens taknemmelighed for såvel kirkebygninger som templer, når vi ved, at vi har ydet noget for, at disse bygninger kan blive til virkelighed … Vis børnene, at det er godt at ofre.«

Biskop Petersen sagde også, at det altid gjorde ham glad, når børnene kom med deres ofre. »Lad børnene betale tiende – også selv om det er små beløb. Tiende er ikke et offer, men en guddommelig befaling.«

Derefter var der en meget smuk solosang af søster Elsebeth Holm Larsen fra Frederikshavn fulgt af en tale af søster Hudson, missionspræsidentens hustru:

»Hver dag står vi ved en korsvej; der er mange valg, der skal træffes. De, som tror på vor himmelske Fader og på et liv herefter, vil træffe anderledes valg end dem, som ingen tro har. Vor himmelske Fader belønner dem, som tror på ham, og som gør gode gerninger her på jorden.«

Nu var det missionspræsident Hudsons tur, og han gav udtryk for, at han var glad for at tale efter søster Hudson for, som han sagde: »En mand bør altid have det sidste ord … Kirken har altid været en missionerende kirke. I skriften står der, at vi skal gå hen og gøre alle folkeslag til hans disciple. Kirkens mission er at frelse sjæle,« sagde præsident Hudson.

Søster Bodil Christensen fra Skive talte om familieproklamationen. Hun indledte med at tale om frygten for de ting, der sker i verden i dag, men sagde, at hun har endnu større frygt for Satan, som gør alt, hvad han kan for at ødelægge familien.

»Proklamationen fortæller bl.a., at familien er indstiftet af Gud. Krigen mod vore familier er meget intens. Mange ting er os dog også til stor hjælp, bl.a. Familieproklamationen, som giver mange gode råd. Bliv aldrig trætte af at gøre det gode, for ud af det, som er småt, kommer der noget stort.«

Derefter var der endnu et meget smukt musiknummer på to violiner og flygel. Det var medlemmerne af stavens musikkomite, der glædede os med nummeret *Herre, jeg vil følge dig*.

Formiddagens sidste taler var stavspræsident Erik Ryttersgaard, der fortalte om forskellige retningslinier, som f.eks. at der ikke længere må afholdes særlige afskedsnadvermøder for de unge mennesker, som skal ud på mission.

»Vores møder skal være enkle for at understrege helligheden. Det må ikke være de ydre ting, som har indflydelse på møderne.

Begravelser skal være som en forkyndelse af det glade budskab, men man kan dog også tale om den afdøde.

Vielser, der finder sted i kirken, må naturligvis være festlige, men det er biskoppen, der lægger rammerne. Der må bl.a. ikke spilles bryllupsmarch i kirken. Møderne skal afholdes med respekt og i ydmyghed.«

Der blev sluttet af med sangen *Kastes du på bølgen om.*

Eftermiddagens hovedmøde

Dette møde blev ledet af stavspræsident Erik Ryttersgaard og blev indledt med sangen *Fader vor i himlen*, hvorefter der var opretholdelse af Kirkens præsidentskab samt stavens ledere.

Derefter var der en fællessang af stavens sangkor og alle primarybørnene. De sang *Lær mig at leve i lyset*. Det var så smukt, at det gik lige til hjertet.

Første taler var bror Keith Held fra Odense, som fortalte flere små historier, hvor budskabet var, at dersom vi gør vort bedste, så er vi alle vindere, og dersom vi holder ud indtil enden, så vil vi komme sikkert i mål.

Derefter talte den meget unge Maja Sørensen om tilgivelse. Hun fortalte historien om Manfred, der samlede en sten op, hver gang der var noget, der gik ham imod. Han blev en sur, gammel og bitter mand. Desværre havde han ikke samlet sten op for de mange gode oplevelser, han havde haft.

Præsident Peter Meline talte om, hvor vigtigt det er, at vi studerer skrifterne og tænker på, hvad vor himmelske Fader har gjort for os – og hvad vi skal gøre for at komme tilbage til ham.

»Lytter vi til, om vores bønner er blevet besvaret? Vi skal afsætte tid til at meditere, så vi kan åbne vores følelser,« sagde præsident Melin.

Han fortalte videre om de åbenbaringer og gode råd, der blev givet til nogle af Kirkens første ledere. Vi skal vide, at vores indsats har været god, så vi kan glæde os til at komme tilbage til vor himmelske Fader.

Missionærægteparret Rita og Devon Jensen er kaldet som missionærer ved tempelbyggeriet i København. Søster Jensen er født i Esbjerg, men har boet i USA i 45 år. Hun fortalte om, at hun en dag sammen med sin mand var inde i en forretning i København, og de havde stået og diskuteret noget om mønter. Denne unge mand, som ekspederede dem, sagde: »I må enten være fra Jylland eller udlandet.« Søster Jensen fortalte ham, at hun opfyldte begge dele. Hun fortalte videre om kirken på Priorvej, som blev indviet i 1931 – og som nu er ved at blive bygget om til et tempel. Planen er, at det skal stå færdigt i foråret 2004.

Søster Jensen sagde videre: »Når templet er færdigt, vil det blive indviet – og så er det Guds hus.«

Bror Jensen gav udtryk for, at han

var glad for at være i Jylland. Efter at have været i København i fem måneder var det godt nu at være i Jylland, hvor han virkelig forstod sproget.

Bror Jensen fortalte også, at deres mission skal være, indtil templet er indviet, og så to måneder længere, så de kan lære tempelpræsidenten, hvorledes han skal tænde og slukke lyset.

Vi fik ligeledes at vide, hvorledes tempelbyggeriet går fremad, og om hvor smukt templet bliver. Også om vigtigheden af at få en tempelanbefaling. Templet er ikke blot for os, som lever her og nu, men også for dem som har levet før, og for dem, som kommer efter.

Bror Hedberg, som er tempelpræsident ved templet i Stockholm, var den næste og sidste taler. Han sagde, at han godt kunne bruge bror Jensen ved templet i Stockholm lige nu – for han ved nemlig ikke selv, hvordan lyset skal tændes og slukkes. Dette vakte megen latter.

Bror Hedberg fortalte, at templet er for alle mennesker – de skal blot omvende sig, lade sig døbe og leve værdigt, så de kan få en tempelanbefaling.

Mange mennesker synes måske, at »foreningsafgiften« for at være medlem er for høj. Men glæden og velsignelserne samt kundskaben om evangeliet er meget stor. Glæde ved templet er stor – lande velsignes, og familierne bliver stærkere. Menneskene bliver lykkeligere og får en indre harmoni. Evangeliet er så vidunderligt, at det er svært at forstå, at ikke alle mennesker vil tage imod det.

Templet er et sted, hvor vi bliver inspireret til at blive bedre.

Derefter var der et musiknummer, som var et smukt potpourri over sangene *Som søstre i Zion* og *Vi vil bringe Herren hans ord*.

Præsident Erik Ryttersgaard takkede de søskende, som havde været involveret i musikken – både sangere, dirigent og pianist. Musikken var meget smuk og højnede ånden ved møderne. Der lød også en tak til de missionærægtepar, som arbejder i staven, for det store arbejde, de udfører, og til de søskende, som virker som lærere, og for det store arbejde de udfører.

Præsident Ryttersgaard talte ud fra bjergprædikenen, hvor en stor gruppe mennesker bliver mættet af et par fisk og lidt brød. Når vi hver især bidrager med det, vi er i stand til, så kan der skabes mirakler. Når vi prøver og gør forsøget, kan vi med Herrens hjælp klare det. Lad os samle på de udfordringer, vi har haft i livet, og være taknemmelig for den hjælp, vi har fået.

Vi blev udfordret til at besøge en, som har behov for det – en som er ensom. Lad os betragte os alle som lige værdige, og lad os bruge tid på at hjælpe. Lad os huske de ting, vi har lært i dag, og lad os bruge det i vores liv – hver dag.

Denne dejlige konference, med ca. 600 tilstedeværende, sluttede med sangen *Fader vor i himlen*. ■

Kirsten Borkhonko, Århus Ward

Lad dine brune kartofler brænde på

Dørklokken ringer. Alt standser. Klokken er 7 søndag aften. Fjernsynet bræger med reklamer om, hvad Søren har bedt julemanden om. Duften af stegt and kommer fra ovnen, brune kartofler vendes i smeltet sukker på panden, og gæsterne kommer om 20 minutter. Hun snubler over gaverne, der ligger stablet under grantræet og i en ring en halv meter udenom. Hun åbner døren. To drenge i jakkesæt og med nissehuer står og venter med frostrøde kinder. De smiler med lidt besværet, mens de istemmer: »Fryd dig, o jord, bered dig nu, tag mod din Konge stor.« Eller bedre kendt som Den Danske Missions levende julekort.

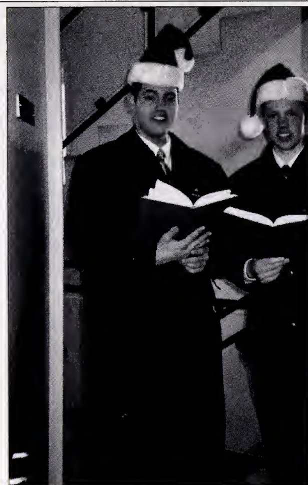
Indledt med *Fryd dig, o jord*, beretningen om Jesu fødsel gengivet i sang med *Stille nat*, *Langt, langt herfra* og andre beretninger om hans fødsel medbragte det levende julekort en stærk ånd og et vidnesbyrd om Frelserens fødsel til alle, som ønskede at lytte. Ånden udstråledes via missionærerne, og deres budskab efterlod modtagerne med en længsel efter mere. Nogle sendte

endda julekortet videre til deres venner og familie. Nogle inviterede missionærerne og deres ånd tilbage i deres hjem senere for at høre mere, og andre lytter stadig til deres budskab.

En af nøglefaktorerne ved projektets succes var medlemmerne. Reaktionen i Odense var overvældende. Kortet blev præsenteret for Hjælpeforeningen i håb om nogle få henvisninger. Hjælpeforeningens præsidentinde, Anne Marie Ilskov, rejste sig og opfordrede sine søstre til at benytte sig af muligheden. De tog mod hendes opfordring ved at give missionærerne 100 henvisninger mere, end de havde regnet med. En tiendedel af navnene blev udvalgt ved hjælp af bøn og kom fra Jette Nielsen, som kom med navne og adresser på en pæn portion af hendes kollegaer. Jette skrev et brev med et julebudskab fra præsident Hinckley til at ledsage julesangen. Hun blev oversvømmet med opringninger og tak for sin gave. Andre medlemmer, især Jens Ulrich Pedersen, et nydøbt medlem, medbragte missionærerne til sin familie og præsenterede dem og deres budskab om Frelseren. Den 11-årige Nicolas Leit fra Søborg kom ikke kun med navnet på en klassekammerat, men deltog selv i udbringningen. Nicolas Jensen fra Odense kom med hele sin klasse som modtagere af budskabet.

Ånden fra det levende julekort inspirerede mange til at give af deres talenter og vise deres kærlighed til Frelseren. Wardsmissionær Stephan Haar var stærkt involveret i udbringningen af størstedelen af henvisningerne, da han var ude med missionærerne næsten hver aften i december på trods af sit manglende ønske om at synge offentligt. Hans hustru Marie tilbragte også sammen med Ulrika og Hans Henrik Grabe mange timer med at traske omkring i Odense med nissehuer på og synge *Glade jul*.

Julestemningen førte til en oplevelse af fællesskab, og ikke blot blandt wardets medlemmer, men wardsgrænser blev udvisket. Navne på venner og familie fløj rundt i landet, og missionærerne skyndte sig at udbringe alt, hvad de blev bedt om før den 24. I nogle områder arbejdede man stadig et godt stykke ind i det nye år. Winnie Kjeldsen fra Frederiksberg sendte et julekort til sin veninde Pia. Søstrene fandt hende ikke hjemme før efter helligdagene. Men julestemningen og budskabet slog rod og medførte, at Pia fattede interesse for den ånd, som hun mærkede. Blandt mange andre kom der et navn fra et medlem på Amager til søstrene på Frederiksberg. Liszet Christensen hørte budskabet, og med tårer i øjnene lyttede hun til deres vidnesbyrd om Frelseren i sang og musik. Da søstrene vendte sig for at gå, bar modtageren sit vidnesbyrd om sin kærlighed til Frelseren og sit ønske om at høre mere om ham. Søstrene vendte kort


DEN DANSKE MISSION

Ældste Huckaby og ældste Crockett synger julen ind.

efter tilbage for at fortælle hende mere om Frelserens jordiske tjenestegerning. Missionærerne i Randers oplevede også succes længe efter jul. De underviser nu en mand, som lukkede døren for deres musik uden at vide, hvad det var han afviste. Missionærerne mødte ham senere sammen med den ven, der er medlem, hvor han blev undervist, og hørte mere end et musikalsk budskab.

Julen 2002 indledte traditionen med det levende julekort. Medlemmerne og missionærerne har fanget ånden og forbereder deres stemmer for døre, der vil blive åbnet i julen 2003.

To unge mænd i jakkesæt og med juletræsslips synger *Barn Jesus i krybben* … Ville I lukke dem ind, hvis jeres brune kartofler brænder på på panden? Hvad så, hvis de havde nissehue på? Mange blev

overbevist, mange døre åbnede sig, og flere hjerter blev blødgjort, mens de lyttede til missionærer fra Den Danske Mission, som læste og sang om julens sande betydning. Fem minutter midt i julens travlhed, larm og lugte blev udbyttet med en fem minutters præsentation af et meget vigtigt budskab. ■

Søster Emily Walworth

Thanksgiving i Århus Ward

Den 21. november 2002 fejrede kvinderne i Århus Ward den amerikanske helligdag Thanksgiving.

Som Hjælpeforeningens inspirationsaftenen for november måned gav denne taksigelsesfest søstrene mulighed for at hygge sig, spise noget god mad og huske på, hvor vigtigt det er, at vi føler og udtrykker taknemmelighed for vores velsignelser.

Taknemmelighed åbner vores hjerter for Åndens indflydelse og hjælper os til at finde glæde i selv de mørkeste tider i vores liv.

Inden spisningen læste vi en artikel fra Stjernen, november 1994, hvori Carolyn Wright fortæller om, hvordan vi kan øge vores taknemmelighed gennem ti skridt:

1. Tæl vores velsignelser.
2. Erkend prøvelser som værende velsignelser.
3. Dyrk hver fornemmelse af taknemmelighed, uanset hvor lille den er.
4. Studér vores patriarkalske velsignelse.
5. Læs Mosiah 2:19-25.
6. Skriv vores velsignelser ned.
7. Udtryk taknemmelighed til vores himmelske Fader.
8. Udtryk taknemmelighed til vore medmennesker.
9. Betal en ærlig tiende.
10. Overvind det, som forhindrer os i at føle taknemmelighed.

Bagefter fik enhver søster mulighed for at fortælle noget, som hun var særligt taknemmelig for.

Medens vi fortalte hinanden om vore følelser og oplevelser, kunne Åndens tilstedeværelse blandt os meget tydeligt føles.

Til sidst fik vi en smagsprøve på traditionel amerikansk thanksgivingmad. Måltidet, som blev lavet af to af wardets amerikanske medlemmer, inspirationsaftenleder Julie Allen og violinstuderende Tawnalyn, bestod af bagt kalkun med tranebærsovs, farsering med brød, søde kartofler, boller og græskarpie med pisket fløde.

Det blev en rigtig hyggelig aften for alle deltagere. Et forsinket: Happy thanksgiving! ■

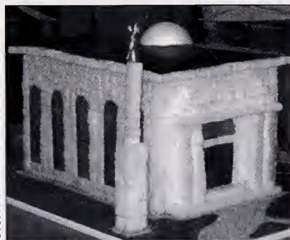
Julie Allen, Århus Ward

Primarybørnene i Roskilde bygger templer

Vi havde i 2002 et rigtig dejligt år i Primary i Roskilde. Hele året handlede om templer, og børnene gik meget op i det og elskede at fortælle om de templer, de selv eller deres familie havde besøgt. Det blev derfor meget personligt for dem alle. Vi talte meget om det arbejde, der bliver udført i templerne overalt i verden, og hvad vi kan gøre for at forberede os, indtil vi er gamle nok til selv at komme i templet. Vi besluttede, da året begyndte, at vi i Roskildes Primary ville bygge vores eget tempel, ikke i mursten eller guld, men i sukker, og at vi ville tilstræbe, at det kom til at ligne det tempel, vi får på Priorvej, om det er lykkedes vil vi lade andre bedømme.

Biskoppen blev inviteret til at komme ind og lægge grundstenen, og derefter fik alle børnene på skift lov til at bygge på templet hver søndag. De gik op i det med liv og sjæl, det var meget vigtigt for dem at få lov til at bygge på templet, så de kunne sige, at det havde de været med til at bygge. Vi havde også besluttet, at templet skulle være færdigt, så det kunne blive en del i Primarys nadvermødeprogram. Vores tempel nåede at blive færdigt med lidt overarbejde fra alles side, så det stod fint og flot på forhøjningen under hele nadvermødeprogrammet, og børnene var meget stolte af det.

For at symbolisere renheden i templet havde vi bedt alle børn og voksne, som deltog i programmet,


FOTO: ANNE GOTTSCHALK

Det danske tempel bygget med mursten af sukker.


FOTO: ANNE GOTTSCHALK

Alle primarybørnene fra Roskilde Ward med templet i København.

om at have hvide bluser og skjorter på denne dag. Det var en meget åndelig og opbyggende oplevelse. Vi havde et rigtigt dejligt nadvermøde, hvor børnene sammen med deres lærere havde udført et kæmpearbejde og bidrog til den dejlige ånd, der var til stede. Under programmet blev der på en fremviser vist forskellige templer med særlig betydning for os her i Danmark.

Vi talte meget om templet på Priorvej i løbet af året, og det gik op for os, at det var meget vigtigt for os, at børnene virkelig kom til at føle, at det er deres tempel, og at de har bidraget til, at det kunne bygges, så når de senere selv kom derind kunne tænke: Det har jeg været med til at bygge. Derfor besluttede vi i præsidentskabet i samråd med biskoppen, at vi som en primaryaktivitet ville lave et indtjeningsprojekt i form af at bage småkager, pebernødder, flette julestjerner og pynte glas til at komme småkagerne og pebernødderne i og så sælge det til wardets juletræsfest i december. Det blev en meget stor succes, og børnene gik utroligt meget op i, at de penge, der kom ind for småkager osv., skulle bruges til templet på Priorvej.

Den sidste søndag i året inviterede vi så igen biskoppen ind i Primary, hvor vi overrakte ham en tiendekuvert med de penge, der var tjent, og et brev fra børnene, som blev læst op for biskoppen. Børnene havde selv været med til at tælle pengene, udfylde tiendesedlen og lægge dem i kuverten. Det var en meget speciel stund, hvor vi kunne mærke børnenes ærbødighed og glæde ved at yde noget til templet i Danmark og deres stolthed over selv at kunne give disse penge til biskoppen, så han kunne give dem videre til templet. De havde stjerner i øjnene og en helt speciel glød i deres ansigter. Det var utroligt dejligt at kunne få lov til at være med til at opleve dette. Der findes ikke noget bedre sted at være end sammen med børnene i Primary. ■

Anne Gottschalk, Roskilde Ward

Kaldet til at være fuldtidsmissionær

»Jeg sender bud efter mange fiskere, siger Herren; de skal fange dem. Derefter sender jeg bud efter jægere; de skal jage dem på hvert bjerg og hver høj og i klippespalterne« (Jer 16:16) »Og dette evangelium om Riget skal prædikes i hele verden som vidnesbyrd for alle folkeslag« (Matt 24:14).

Der er mange skriftsteder, der fortæller om den store missionsindsats, som skal ske i de sidste dage. Andre skriftsteder viser, hvordan Herren vil kalde på de arbejdere, som er udset til at udføre dette vigtige arbejde. Vi i Søborg Ward har som i resten af staven oplevet at se rigtig mange unge tage imod kaldelsen til at udføre en fuldtidsmission,

hvilket medfører en meget speciel ånd af taknemmelighed og villighed i wardet.

Hvis jeg skal pege på noget, som går igen blandt alle de unge såvel som ældre, der vælger at tage på mission, er det en følelse af, at Gud specifikt har kaldet dem til det. De har en følelse af, at Gud netop ønsker, at de skal tjene på en fuldtidsmission. Det er en følelse, som jeg kun kan støtte de unge i, blandt andet fordi den minder mig om dengang, jeg selv fandt ud af, at Herren ønskede at jeg skulle tage på mission.

Min storebror tjente som missionær i Manchester og havde været på mission i et stykke tid. Jeg husker tydeligt den ånd, som var i de breve, han sendte hjem. Det var altid en glæde at læse og følge med i, hvordan det gik med missioneringen i England. Dengang som i dag var der rigtig mange danskere i de engelske missioner. På det tidspunkt havde jeg selv en ide om, at jeg en dag skulle være missionær, det var meget naturligt for mig, at det en dag blev min tur. Men så en dag sendte min storebror mig et brev, som forandrede det hele. Jeg gik fra at have tanken om at skulle tjene på en fuldtidsmission til at *vide*, at det var noget, som Herren kaldte mig til. Jeg kan huske dette brev tydeligt; i det lå et musikbånd, som nogle fuldtidsmissionærer havde indspillet i England. Musikbåndet var ikke af en særlig god kvalitet, men for mig indeholdt det en helt speciel ånd. Da jeg for første gang hørte dette, kunne jeg mærke Helligånden så stærkt, at jeg efter et lille stykke tid slukkede for det. Jeg ønskede ikke at høre det mere, fordi det var for overvældende. Efter denne oplevelse tænkte jeg, at hvis jeg lod båndet sidde i båndoptageren, ville der nok være nogle, som ville bruge båndoptageren og fjerne båndet. Da jeg kommer fra en stor familie, så var der en rimelig stor sandsynlighed for dette. Der gik en uge, og ingen havde brugt båndoptageren, jeg tjekkede med jævne mellemrum, og så efter ca. en uge følte jeg mig klar til at høre båndet igen. Jeg satte mig til rette i en stol og tændte for båndoptageren, og Helligånden kom så stærkt til mig med en glæde og en fred så stor, at den ikke var til at beskrive. Det blev fortalt mig så tydeligt, at Herrens vilje var, at jeg skulle tjene som fuldtidsmissionær. Lidt efter at båndet var færdigt, kan jeg huske, at jeg gik ind til min mor og fortalte hende, at jeg lige på stedet var klar til at pakke mine ting og tage på mission.

Når jeg i dag sidder som biskop og taler med de unge mennesker, som er ved at sende deres papirer ind, kan jeg høre på dem, at de på samme måde som jeg, ved, at det er Gud, som har kaldet dem til at tjene som fuldtidsmissionærer. Jeg kan mærke, at de er specielle ånder, som har et stærkt ønske om at gøre det rette for Herren.

Den støtte, som de unge giver hinanden i forbindelse med kaldelsen som fuldtidsmissionær, bevidner ligeledes, at de er særlige ånder, som er gemt til denne tid.

De glæder sig sammen og knytter bånd, som altid vil binde dem sammen. De er nogle fantastiske unge mennesker!

Det er en meget spændende tid, vi lever i, og jeg håber, at alle de unge i Kirken vil holde sig værdige til at få den fantastiske oplevelse, som det er, at mærke Guds Ånd, når den kalder én til en specifik opgave.

Tak til alle de unge såvel som ældre, som er på mission eller forbereder sig til det. Tak for det store eksempel, som I er.

Følgende er på mission fra Søborg Ward:

Nicolai Als, Grækenland mission; Daniel Anderson, Manchester mission; Anna Brock, Bilbao mission; Niels Corfitzen, Manchester mission; Christian Engbjerg, Leipzig mission; Emil Jacobsen, London mission; Ole og Ulla Madsen, Nykøbing Gren; Verner og Eika Olsen, Templet i Stockholm; Andrew Stenholm Paulsen, Manchester mission; Christina Østergaard, Los Angeles mission; Maria Østergaard, Salt Lake City Tempel Square; Christopher Victor har modtaget sin kaldelse og skal til Dublin missionen. Endvidere er Celeste Hatting og Jens Hentzen ved at forberede sig til at tage af sted. ■

Biskop Jesper Paulsen, Søborg Ward

23987 110 EUROPE CENTRAL AREA (DANISH)